

jamme ste paa ethvert Punkt paa den ydste Bestykt. Det er udfor denne lille Mole, at man siger, at Sandet leire sig, men i lang Tid gik der en lille Strøm forbi, og saa kom der aldrig Sand. Det vil altsaa være let at undgaa Sandet ved at holde et saadant Løb ved den indvendige Ende af Molen. Jeg skal imidlertid ikke fordybe mig heri, det er et Spørgsmaal, der ligger udenfor den foreliggende Sag — jeg takker den høitærede Formand, fordi han har tilladt mig at tale saa længe derom, som jeg har — men jeg vil kun rette en indtrængende Opfordring til den høitærede Indenrigsminister i Fiskernes og Fiskeriets Navn, om at den meget ærede Minister vil lade undersøge Forholdene ved Hirtshals Mole, hvor meget det vil koste at forlænge den ud til 15 à 18 Fods Dybde, og at den høitærede Minister med den Varme, jeg veed, at han føler for alle den Slags Sager, allerede i anstundende Efteraar vil søge Bevilling til at føre denne Mole saa langt ud, som jeg har antydet. Det vilde dog være en lille Erstatning for alle de Forhaabninger, der ere begravede paa dette Punkt. Og det er sandelig paa Tiden, efter at man i Mennefsalder har næret et temmelig sikkert Haab, og efter at der er givet Løfte om en Havn, at der bliver gjort noget Alvorligt i Fiskeriets Interesse.

Formanden (Høgsbro): Som det ærede Medlem selv bemærkede, ligger det Emne, han berørte, noget borte fra det foreliggende Forslag. Jeg har dog ikke villet afskjære ham fra at udtale sig, men det er en Selvfølge, at naar Ministeren ikke ellers vil besvare hans Forespørgsel, er der ingen Opfordring deri til at gjøre det.

Sage: Det er vistnok fjerde eller femte Gang, at vi behandle en Lov om Fiskeriet i Danmark, og det vilde vist være i allerhøieste Grad beklageligt, om denne Behandling skulde ende som de foregaaende, nemlig med, at der intet Resultat kom. Jeg tror, at ikke alene Fiskerbefolkningen nu er træt af at vente paa at faae de Bestemmelser, som den i lang Tid stadig har ventet paa, men at ogsaa Rigsdagen og andre Faktorer, som have med denne Sag at gjøre, ere trætte af idelig og idelig at begynde paa det Samme, og der er saa meget mindre Grund dertil, som der ingen store Vanskeligheder kan være i Veien for denne Gang at komme til et Resultat, saafremt man blot fra alle Sider vil undgaa Yderligheder. Fra Regeringens Side er der Nar efter Nar vist stadig større og større Smødelom-

men overfor Folkethingets Krav, og man skulde derfor ikke have troet det nødvendigt, at der ved denne Leilighed skulde opstilles, jeg tror 60 Endringsforslag; men det maa paa den anden Side erkjendes, at en stor Del af disse Endringsforslag ikke ere meget indgribende, og hvis Thinget vil forkaste dem, der sjerne sig for meget fra, hvad der er den bestaaende Ret og — hvad der maaske kan kaldes usornuigt, tror jeg, at man meget let kan komme til et Resultat. Jeg skal begynde med at bemærke, at jeg naturligvis ikke nærmere skal imødegaa det ærede Medlem fra Næstved (Veth); det antager jeg, at den ærede Ordfører vil gjøre, men i alt Fald staaer det ærede Medlem saa ene med sin Grundopfattelse af disse Forhold, der gaar ud paa en saa absolut og eksempeløs Frihed, at det ikke er nødvendigt nærmere at imødegaa det. Det Spørgsmaal, som har vakt mest Strid, er om Aalegaardsretten, og der vil jeg henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at ligesom afdøde Indenrigsminister Steel i sin Tid rettede sig efter Folkethingets Forslag, saaledes har den nuværende Indenrigsminister adopteret det tidligere Folkethingsudvalgs Forslag, der gaar saa vidt, som man paa nogen Maade kan gaa, naar man overhovedet vil respektere Eiendomsretten her i Landet. Det var ikke uden Betænelighed, at afdøde Indenrigsminister Steel gik saa vidt, som han gjorde, og jeg tror, at Alle de, der ønske en for Fiskerne heldig Ordning af dette Spørgsmaal uden at komme i Strid med Grundlovens Bestemmelse om Eiendomsretten, ere meget taknemlige for den tidligere og ligeledes for den nuværende Indenrigsministers Holdning. Vil man gaa endnu videre, tror jeg, at man vil gjøre netop Fiskerne Uret. Man vil gjøre Uret mod Fiskerne, fordi man i Virkeligheden vil lægge saadanne Hindringer i Veien for hensigtsmæssige Foranstaltninger, og navnlig for en heldig Løsning af Aalegaardsrets spørgsmaalet, at det virkelig nærmest blive Fiskerne, der faae Fortræd deraf. Nu er Aalegaardsretten privat Eiendomsret undergivet allerede i Henhold til Christian den Femtes Lov — jeg skal ikke opholde mig ved de der nævnte Indskrænkninger —; faktisk er det saaledes, at Aalegaardsretten tilhører Ryssteieren i det Hele eller den, der kjober Retten af Ryssteieren, og naar den ærede Minister nu har givet sit Samtykke til en Bestemmelse, der gaar ud paa, at enhver Fisker faar Ret til at fiske ved Ryssten med Aaleruser til enhver Tid af Aaret, naar han blot ikke stader Ryssteierens Fiskeri eller den, der paa Gierens Vegne fisker med faststaaende Aalegaarde, da er man gaaet saa